

— Много добръ, вуйне, много добръ.

— Имаше ли много свѣтъ ?

— Всичкый градъ, вуйне, всичкый градъ.

— Ами войска ?

— И войска, вуйне, всичкый гарнизонъ съ музикътъ.

На това тя въздъхна и приложи:

— Ами църкаларитъ (тулумбаджитъ) ?

— Разумява ся и църкаларитъ бѣхъ тамъ, вуйне.

Незнайхъ защо този послѣднийтъ за църкаларитъ отговоръ запали повече отъ другитъ сърдцето на г-жъ Сенкастъ : но истината е че щомъ чу този отговоръ, прихванъ их едно припадваніе придружено и отъ дѣтиско излелецваніе, и тя ся прѣдаде на всичкитъ подробности на женскитъ чувствителности, и съ това ни даде врѣме да избѣгамъ всинца. Разумява ся че и азъ побѣгнахъ съ другитъ наедно ; защото ми бѣше отвратително да гледамъ умразихъ тѣзи Мегерхъ съсъ смѣшнитъ си лицемѣрія да бесчести гробътъ на слабийтъ наистинхъ но добрыйтъ и почтенныйтъ челоуѣкъ, на когото днитъ бѣше огорчила, а може да бѣ и смъртьтъ му ускорила.

Слѣдъ малко г-жа Ларокъ ми прѣдложи да их придружъ до единъ отъ чефлицытъ ѝ петь, шесть левгы на далечъ ; тя имаше намѣреніе да иде тамо на гости наедно съ момътъ си, за да покаже снисхожденіето си къмъ Маргаритинхъ по-дойкхъ, която имаше тозъ чефликъ подъ наемъ, по-